

Yalnızlık

— Rabia Barış · 02 Ekim 2009

Güneşin gurubu ufku sararken,
Kara bulut gibi çöker yalnızlık.
Akşamın loşluğu cama vururken,
Canımı tenimden söker yalnızlık.

Avutmaz sevdamı ne lale, ne gül,
Açmaz kucağını menekşe, sümbül,
Halimi anlamaz şu dertli bülbül,
Gözümden inciler döker yalnızlık.

Maziyi andıkça yanar yüreğim,
Resmine baktıkça kanar yüreğim,
Işıklar söndükçe söner yüreğim,
Acı tohumunu eker yalnızlık.

Hazin tükenişim kanıma işler,
Yakamı bırakmaz hayaller, düşler,
Döşümün solunda bir sancı başlar,
Belimi ikiye büker yalnızlık.

Karanlık abanır çığ gibi iner,
Anılar toplanır omzuma biner,
Ruhumun koyuna bir korku siner,
Keyfince seyrime bakar yalnızlık.

Muhteşem bir dünya, muhteşem sanat,
Bir zerre içinde gizli kâinat,
Yağmurda bereket, rüzgârda kanat,
Aklımı varlığa takar yalnızlık.

Şu benim yıldızım usulca kayan,
Haykırsam sesimi çıkar mı duyan?
Halim bir Allah'a, bir bana ayan,
İçimi kor gibi yakar yalnızlık.

Masamın üstünde bir demet kâğıt,
Önümde dizeler, dilimde ağıt,
Dağıt diyor gönlüm, keyfince dağıt,
Dört duvar içinde sıkır yalnızlık.

Rabia BARIŞ